

MI BÜSZKE JOGÁSZOK

Jurátus vagyok én - hangzik a jogászcsemeték lelkét dagasztó büszkeséggel közismert nóta átköltött változata. Dehogyan egyszerű diák, huszonéves felnőtt, hanem az egyetemisták elitje, a jövő értelmiségének leendő büszkesége! Én vagyok "az" egyetemista, én vagyok "a" hallgató; én, a jogász.

De mivégre az emelt fő ?!

Arra vagyunk büszék, hogy a jegyzetboltot inkább a szorgalmi időszak végén, mintsem közepén keressük fel és csak az első vizsga közeledtével fújjuk le róla a port, hogy néhány napos (hetes) tanulás után - jóllehet egy egész sör árát költöttük rá - már nem tudunk vele mit kezdeni; arra, hogy ha az egyik kezünkön megszámlolnánk hány zéhát írunk egy félév alatt, még mindig csak a középső ujjunknál tartanánk; arra, hogy a speckol. kiválasztásánál az az elsődleges szempont, hogy írják alá az indexemet egy-két alkalmi betévedésemre; arra, hogy a nyelvi órák csak arra jók, hogy szervezett keretben felejtsük el azt, ami idáig ránkragadt; arra, hogy megsértődünk, ha a szemináriumunk vezetője meg mer szólítani, jóllehet épp a legutolsó alkalmmal olvastam fel a fénymásolt referátumomat a sokkal inkább újságot-könyvet olvasó, mintsem hallgató társaink előtt; arra, hogy egyre nagyobb tömegben kerüljük az előadásokat, ami persze nemcsak rajtunk múlik; arra, hogy az

első beíratkozáskor egy száztíz éves létszámú évfolyam tízhúsz fővel bővül mikorra ötöd évesek leszünk, s hogy más egyetemeken ennek a fordítottja miatt izgul, s tanul a diák; arra, hogy nem élünk közösségi életet, s még mindig vannak olyanok az évfolyamon, akiket nem ismerünk; arra, hogy apolitikusok, konformisták lettünk?

Mennyire általános ez a kép? Csak ránk vonatkozna, vagy azokra is, akiknek az igazolványában valamilyen felsőoktatási intézmény van feltüntetve? Ez a passzivitás, elfordulás, bezárkózás országos betegség lenne; s mi csupán egy egyszerű tünet?

Karunkon nagyon kevés azoknak a száma, akik próbálják ezeket a tüneteket gyógyítani. Helyzetük nem irigylésre méltó. Ott próbálnak közösségeket teremteni, ahol alig van közösségi élet /érteném ez alatt az egész kart átfogó zsongást - kegyes óhaj !/; és ott szerveznek programokat, előadásokat, ahol hallgatónkat ez a legkevésbé érdekli; s ha egy előadásra összeverbuválódott közösség összetételét nézzük, le kell süssük a szemünket, mert jóformán csak külsősöket látunk.

Talán ezért nem lehetünk mi büszke jogászok. Vagy ha mégis azok szeretnénk lenni - nemcsak mellünket döngetve érvként -, azért még sokat kell fáradoznunk; pontosabban el kell kezdeni fáradozni.